

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Ing. I.**, bytom K. č. 15, L., zastúpený advokátom JUDr. J., Advokátska kancelária v B., J. č. 2, proti žalovanému: **Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky**, Š., B., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 100/2005-54 zo dňa 13. marca 2008, rozhodol

t a k t o :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 100/2005-54 zo dňa 13. marca 2008 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením krajský súd postupom podľa §§ 103, 104 ods. 1 v spojení s §§ 247 a nasl. O.s.p. zastavil konanie o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že rozhodnutím č. 1574/04-IV/2 zo dňa 2.11.2004, uznesením kvalifikačnej komisie zo dňa 23.6.2004 a rozhodnutím Generálneho inšpektora práce, ako vedúceho služobného úradu Národného inšpektorátu práce B. zn. č. 1735/20041,1 zo dňa 22.7.2004 bol porušený zákon – v § 19, 20, 22 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o štátnej službe), v čl. 5 služobného predpisu č. 3/2004, v § 13 Zákonníka práce, ako aj v § 47, 53 Správneho poriadku a zároveň žiadal ich zrušenie.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že podľa názoru krajského súdu uznesenie kvalifikačnej komisie zo dňa 23.6.2004 je uznesením o konečnom výsledku kvalifikačnej skúšky a nie je možné ho považovať za rozhodnutie vydané v správnom konaní s poukazom na § 125 ods. 1 zákona o štátnej službe vo vtedy platnom znení. Súčasne

konštatoval, že rovnako tak nemožno za rozhodnutia vydané v správnom konaní považovať ani sťažnosť pre porušenie zákona – odpoveď zo dňa 22.7.2004 a odpoveď na odvolanie proti uzneseniu kvalifikačnej komisie zo dňa 2.11.2004 č. 1574/04-IV/2, ktoré žalobca napádal.

Poukázal i na tú skutočnosť, že v intenciách § 244 ods. 1 O.s.p. preskúmal aj zákonnosť postupu žalovaného správneho orgánu, konštatujúc, že pod postupom správneho orgánu sa vo všeobecnosti rozumie jeho aktívna činnosť podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou správny orgán realizuje svoju právomoc stanovenú zákonmi, pričom v zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený i povinný vykonať úkony v priebehu konania a konanie musí skončiť vydaním rozhodnutia, ktoré má mať zákonom predpísané náležitosti.

Proti uzneseniu krajského súdu žalobca v zákonnej lehote podal odvolanie. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal nesprávnosť právneho názoru krajského súdu o nemožnosti preskúmať napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu. Uviedol, že podľa jeho názoru v danej veci bolo potrebné prihliadnuť na § 125 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe v platnom znení v čase priebehu kvalifikačnej skúšky, ako aj na tú skutočnosť, že bol zaradený do plánu odbornej prípravy dňa 26.6.2001 a podľa prechodných ustanovení zákona č. 551/2003 Z. z. - § 165d - sa naňho vzťahovala predchádzajúca právna úprava § 125 ods. 2. Ďalej dôvodil, že na konanie vo veci predmetnej kvalifikačnej skúšky platili ustanovenia zákona o správnom konaní a preto uznesenie o vykonaní kvalifikačnej skúšky bolo rozhodnutím v zmysle zákona o správnom konaní a muselo spĺňať náležitosti rozhodnutia.

Poukázal na to, že napadnuté akty štátnej správy (listy) podstatným spôsobom zasahovali do jeho práv a na základe uznesenia kvalifikačnej komisie bol s ním rozviazaný štátnozamestnanecký pomer. Súčasne namietal, že tieto právne akty neobsahovali poučenie, avšak obsahovali výrok – rozhodnutie správneho orgánu o nemožnosti opakovať kvalifikačnú skúšku, no ani jeden z nich sa nezaoberal dôvodmi porušenia zákona o štátnej službe pri výkone kvalifikačnej skúšky a prípustnosťou opakovania skúšky podľa § 165d zákona č. 551/2003. Vytýkal krajskému súdu, že nepreskúmal jediné rozhodnutie, ktoré bolo vydané, a to uznesenie o nevykonaní kvalifikačnej skúšky, ani po formálno-právnej stránke a nezaoberal sa ani zákonnosťou postupu štátnych orgánov.

K námietke o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného uviedol, že žalovaný bol posledným správnom orgánom, ktorý v danej veci rozhodol o odvolaní žalobcu zo dňa 19.10.2004, bez ohľadu na to, či mal rozhodovať rozhodnutím alebo iným aktom orgánu štátnej správy. Dodal, že ani jeden akt neobsahoval poučenie a preto podal žalobu na Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý ju postúpil Krajskému súdu v Bratislave. Dodal, že na odvolanie sa vzťahujú ustanovenia zákona o správnom konaní a to, že odvolací orgán štátnej správy nerozhodol o odvolaní tak, ako mu ukladá zákon, nemôže tvoriť prekážku konania súdu v prípade žaloby o preskúmanie rozhodnutia a postupu orgánov štátnej správy.

Nakoniec poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 2SžoKS 135/2006 v právnej veci, ktorá je veľmi podobná a má mnoho spoločných aspektov s právnou vecou žalobcu. Poukázal na to, že v tomto rozhodnutí bol vyslovený názor, podľa ktorého došlo k závažnému porušeniu práv žalobcu, ktoré mu vyplývali najmä z § 165d zákona č. 551/223 Z. z., ktorým bol novelizovaný zákona č. 312/2001 Z. z., ďalej prípustnosť preskúmania postupu príslušného štátneho orgánu, a teda, že žaloba je vecne i formálne prípustná.

Na odvolanie žalobcu sa vyjadril žalovaný tak, že žiadal napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdiť. Rozhodnutie krajského súdu považoval za opodstatnené a stotožnil sa s dôvodmi zastavenia konania. Odmietol tvrdenie žalobcu, že porušil Ústavu Slovenskej republiky a súčasne dodal, že žalobca tieto tvrdenia neodôvodnil ani neuviedol, akým konaním k porušeniu malo dôjsť. Nesúhlasil s výkladom § 165d zákona č. 312/2001 Z. z., pretože toto ustanovenie sa vzťahuje len na trvanie prípravnej štátnej služby – teda na § 19 a nie na § 21 upravujúci opakovanie kvalifikačnej skúšky.

Uviedol, že § 125 ods. 1 písm. b/ zákona o štátnej službe bolo potrebné vykladať v nadväznosti na § 125 ods. 2, keďže podľa týchto ustanovení vyplývalo, že všeobecné predpisy o správnom konaní sa vzťahovali na konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru, ak zákon neustanovoval inak, pričom kvalifikačné skúšky boli vyňaté z konania vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru a teda nebolo možné sa proti nim odvolať podľa § 137 zákona o štátnej službe alebo podľa § 53 Správneho poriadku, avšak žalobca mal možnosť podať sťažnosť podľa § 50 zákona o štátnej službe, z ktorých dôvodov podanie žalobcu z 30.6.2004 bolo aj takto posúdené a bola vybavená listom č. 1735/2004-1,1

z 22.7.2004. Poukázal na to, že pri vybavovaní sťažností na porušenie zákona sa nepostupuje podľa ustanovení Správneho poriadku a nevydávajú sa rozhodnutia podliehajúce súdnemu prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Súčasne konštatoval, že v zmysle príslušných ustanovení zákona o štátnej službe by na prípadné opätovné rozhodnutie bol príslušný iba vedúci služobného úradu na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie, ktorým je vedúci Národného inšpektorátu práce.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ustanovenia § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle § 246c ods. 1 v spojení s §§ 212 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bolo uznesenie krajského súdu o zastavení konania o žalobe na preskúmanie rozhodnutí žalovaného správneho orgánu týkajúcich sa kvalifikačnej skúšky žalobcu, a preto odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu a konanie mu predchádzajúce, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal napadnuté rozhodnutia a konanie im predchádzajúce, najmä z pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť rozhodnutí a postupu žalovaného.

Medzi účastníkmi predovšetkým ostala sporná otázka zákonnosti uznesenia kvalifikačnej komisie zo dňa 23.6.2004 o výsledku kvalifikačnej skúšky žalobcu, otázka pasívnej legitímácie žalovaného správneho orgánu v danej veci a aplikácia zákona o štátnej službe v znení účinnom v čase postupu a rozhodnutia kvalifikačnej komisie.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu zistil, že žalobca sa žalobou podanou na Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 1.12.2004 domáhal určenia, že rozhodnutím č. 1574/04-IV/2 zo dňa 2.11.2004, uznesením kvalifikačnej komisie zo dňa 23.6.2004 a rozhodnutím Generálneho inšpektora práce, ako vedúceho služobného úradu Národného inšpektorátu práce zn. č. 1735/20041,1 zo dňa 22.7.2004 bol porušený v zákon – v § 19, 20, 22 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe, v čl. 5 služobného predpisu č. 3/2004, v § 13 Zákonníka práce, ako aj v § 47, 53 Správneho poriadku a zároveň žiadal ich zrušenie; ďalej žiadal vysloviť neplatnosť potvrdenia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru

a určenia, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu trvá, ako aj uloženia povinnosti žalovanému vyplatiť žalobcovi funkčný plat za čas odo dňa neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru do dňa opätovného zaradenia do štátnej služby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vec postúpil vecne príslušnému krajskému súdu, ktorý žalobcu uznesením č. k. 1S 100/05-40 zo dňa 24.4.2007 vyzval na upresnenie petitu žaloby tak, že špecifikuje číslo a dátum vydania napádaných rozhodnutí.

Na výzvu súdu žalobca uviedol, že žiada preskúmať a zrušiť rozhodnutie č. 1574/04-IV/2 zo dňa 2.11.2004, uznesenie kvalifikačnej komisie zo dňa 23.6.2004 a rozhodnutie Generálneho inšpektora práce, ako vedúceho služobného úradu Národného inšpektorátu práce zn. č. 1735/20041,1 zo dňa 22.7.2004.

Z administratívneho spisu žalovaného odvolací súd zistil, že žalobca bol dňom 1.7.2002 zaradený do prípravnej štátnej služby v služobnom úrade Národný inšpektorát práce, B.. Zo zápisnice kvalifikačnej komisie o výsledku kvalifikačnej skúšky zo dňa 23.6.2004 vyplýva, že žalobca sa v tento deň zúčastnil kvalifikačnej skúšky a túto vykonal s výsledkom „nevyhovel“. Následne dňa 25.6.2004 vedúci služobného úradu Národného inšpektorátu práce vydal potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 43 ods. 1 písm. a/ zákona o štátnej službe, ktoré žalobca prevzal dňa 28.6.2004.

Na list zo dňa 25.6.2004, ktorým žalobca požiadal služobný úrad o opakovanie kvalifikačnej skúšky v zmysle § 21 zákona o štátnej službe, odpovedal vedúci služobného úrad listom č. 1674/2004-1,1 zo dňa 21.7.2004 tak, že tejto žiadosti nie je možné vyhovieť, pretože možnosť opakovania kvalifikačnej skúšky bola s účinnosťou od 1.1.2004 zrušená.

Následne podaním označeným ako sťažnosť zo dňa 30.6.2004 žalobca namietal porušenie zákona o štátnej službe v § 19 ods. 3, § 20 ods. 2, § 1 ods. 2, § 22 ods. 2 a tiež porušenie čl. 3 ods. 1 služobného predpisu úradu pre štátnu službu č. 3/2004. Služobný úrad listom č. 1735/2004-1,1 zo dňa 22.7.2004 žalobcovi oznámil, že kvalifikačná skúška dňa 23.6.2004 bola vykonaná v súlade so zákonom o štátnej službe a neexistuje dôvod na zrušenie jej výsledkov.

Oba listy č. 1674/2004-1,1 zo dňa 21.7.2004 a č. 1735/2004-1,1 zo dňa 22.7.2004, ako aj uznesenie kvalifikačnej komisie zo dňa 23.6.2004 napadol žalobca odvolaním zo dňa

19.10.2004, ktoré služobný úrad postúpil žalovanému správne mu orgánu. Žalovaný listom č. 1574/04-IV-2 zo dňa 2.11.2004 žalobcovi oznámil, že „predmetné podanie nepodlieha opravným prostriedkom“.

Podľa 244 ods. 1, 3 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. **Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.** Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa 247 ods. 1, 2 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu. Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je **predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.**

Podľa § 250 ods. 1 veta prvá, 2,4 O.s.p. účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Podat' žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo. Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je žalovaným správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni.

Podľa § 5 ods. 1, 2 zákona č. 95/2000 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného do 1.7.2006 zriaďuje sa Národný inšpektorát práce, ktorý je orgánom štátnej správy so sídlom v Košiciach. Národný inšpektorát práce je rozpočtová organizácia. Národný inšpektorát práce riadi a za jeho činnosť zodpovedá generálny inšpektor práce, ktorého vymenúva a odvoláva minister práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky (ďalej len "minister").

Podľa § 125 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe v znení účinnom do 31.12.2004 (v čase konania kvalifikačnej komisie dňa 23.6.2004. konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej len "konanie") sa vzťahuje na veci týkajúce sa štátnozamestnaneckého pomeru okrem

- a) výberového konania do prípravnej štátnej služby a do dočasnej štátnej služby,
- b) **kvalifikačnej skúšky** a nominačnej skúšky,
- c) zriaďovania výberovej komisie, zriaďovania kvalifikačnej komisie, zriaďovania disciplinárnej komisie a poradných orgánov zriaďovaných podľa tohto zákona alebo služobných predpisov,
- d) pracovnej cesty.

Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov – Správny poriadok), ak tento zákon neustanovuje inak.

Na konanie kvalifikačnej komisie a na priebeh kvalifikačnej skúšky dňa 23.6.204 sa teda v zmysle vyššie citovanej právnej normy zákona o štátnej službe nevzťahovali ustanovenia všeobecných predpisov o Správnom poriadku a teda o vykonaní kvalifikačnej skúšky sa nevzdávali rozhodnutia v zmysle § 135 zákona o štátnej službe v spojení s §§ 46 a nasl. Správneho poriadku, ktoré by bolo možné preskúmať v odvolacom konaní. Kvalifikačná komisia uvedeným rozhodnutím ohodnotila odbornú prípravu a znalosť žalobcu, nerozhodovala o jeho právach a povinnostiach, z ktorých dôvodov toto rozhodnutie nespĺňa zákonné podmienky podľa § 244 ods. 3 O.s.p..

Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že členov kvalifikačnej komisie pre kvalifikačné skúšky štátnych zamestnancov v prípravnej štátnej službe pre zamestnancov Národného inšpektorátu práce konanej dňa 23.6.2004 vymenoval generálny inšpektor práce vedúci služobného úradu Národného inšpektorátu práce. Z uvedených dôvodov, keď žalobca namietal nezákonnosť postupu kvalifikačnej komisie a súčasne nezákonnosť uznesenia o konečnom výsledku kvalifikačnej skúšky, pretože nezákonným postupom a rozhodnutím kvalifikačnej komisie bol ukrátený na svojich právach, keďže na základe tohto rozhodnutia bol ukončený s ním štátnozamestnanecký pomer, žaloba mala smerovať proti žalovanému Národnému inšpektorátu práce, ktorým orgánom štátnej správy (§ 5 ods. 1 zákona č. 95/2000 Z.z.) bola kvalifikačná komisia zriadená. Pokiaľ žalobca v žalobe označil ako žalovaného

Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, nemožno Ministerstvo práce sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky považovať za orgán štátnej správy, ktorý by mal v danej veci pasívnu legitimáciu, pretože kvalifikačná komisia nebola ním ani zriadená a ani nerozhodovala v jeho mene a napokon nebol ani jej odvolacím orgánom, ktorý by bol oprávnený rozhodovať o opravnom prostriedku v prípade jeho prípustnosti podľa §§ 137 a nasl. zákona o štátnej službe. Súčasne pokiaľ kvalifikačná komisia rozhodla dňa 23.6.2004 uznesením o výsledku kvalifikačnej skúšky žalobcu, týmto rozhodnutím ohodnocovala odbornú znalosť žalobcu, avšak nerozhodovala o právach a povinnostiach žalobcu, resp. o oprávnených jeho záujmoch a súčasne jej rozhodnutie nepodliehalo v zmysle § 125 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe právnej úprave v zmysle ustanovení Správneho poriadku. Vzhľadom k tomu, že žalobca podal žalobu, ktorou žiadal preskúmanie zákonnosti uznesenia kvalifikačnej komisie zo dňa 23.6.2004, proti žalovanému Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, ktorý preskúmaným rozhodnutím nerozhodoval a ani nemal oprávnenie rozhodovať a súčasne toto rozhodnutie nie je možné považovať za rozhodnutie, ktoré by zakladalo, menilo alebo zrušilo práva a povinnosti žalobcu, bolo potrebné preskúmovacie konanie v danej veci zastaviť podľa § 250d ods. 3 O.s.p.

Ďalej zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia - listu Národného inšpektorátu práce č. 1735/2004-1,1 zo dňa 22.7.2004 adresovaný žalobcovi ako odpoveď na jeho sťažnosť na porušenie zákona č. 312/2001 Z.z., pričom žalobu podal proti žalovanému Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky. Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky v danej veci žiadnym spôsobom nekonalo a ani nerozhodovalo, ani nebolo oprávnené na konanie. Súčasne z obsahu tohto listu vyplýva, že týmto listom nebolo rozhodované o právach a povinnostiach žalobcu a ani neboli dotknuté žiadne jeho oprávnené záujmy, a preto nespĺňa náležitosti rozhodnutia, ktoré by podliehalo súdnemu prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej správne súdnictvo (§§ 244 a nasl.). Z uvedených dôvodov aj v tomto prípade bolo potrebné preskúmovacie konanie podľa § 250d ods. 3 O.s.p. zastaviť.

Podľa názoru odvolacieho súdu neboli splnené ani zákonné podmienky na preskúmanie listu Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky zo dňa

2.11.2004 č. 1574/04-IV/2 súdom podľa ustanovení piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Z obsahu uvedeného listu vyplýva, že žalovaný správny orgán - Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, žalobcovi oznámil, že vo veci „odvolania proti uzneseniu kvalifikačnej komisie zo dňa 23.6.2004 a proti listu vedúceho služobného úradu Národného inšpektorátu práce zo dňa 22.7.2004 č.1735/2004-1,1 a č. 167/2004-1,1 zo dňa 21.7.2004“, že predmetné podanie nepodlieha opravným prostriedkom.

Podľa § 138 ods. 1 zákona o štátnej službe v znení účinnom do 31.12.2004 (list z 2.11.2004) odvolacím orgánom je

- a) odvolacia disciplinárna komisia vo veciach služobného previnenia,
- b) vedúci úradu vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru, o ktorých rozhodoval v prvom stupni osobný úrad alebo predstavený, ak tento zákon neustanovuje inak,
- c) vedúci nadriadeného služobného úradu vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru, o ktorých v prvom stupni rozhodoval vedúci úradu,
- d) Úrad pre štátnu službu vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru, o ktorých v prvom stupni rozhodoval vedúci úradu, v prípade, ak služobný úrad nemá nadriadený služobný úrad,
- e) predseda vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru, o ktorých v prvom stupni rozhodoval Úrad pre štátnu službu a vo veci služobného hodnotenia štátnych zamestnancov v nominovanej štátnej službe.

Z citovanej právnej normy vyplýva, že žalovaný správny orgán nemal oprávnenie na preskúmanie odvolania žalobcu proti uzneseniu kvalifikačnej komisie zo dňa 23.6.2004 a proti listom vedúceho služobného úradu Národného inšpektorátu práce zo dňa 22.7.2004 č. 1735/2004-1,1 a č. 167/2004-1,1 zo dňa 21.7.2004 v odvolacom konaní. Už z vyššie uvedených dôvodov rozhodnutie kvalifikačnej komisie – uznesenie o kvalifikačnej skúške zo dňa 23.6.2004 nie je rozhodnutím podliehajúcim opravným prostriedkom v zmysle ustanovení Správneho poriadku, pretože zriaďovanie kvalifikačnej komisie, ako aj kvalifikačné skúšky nie je konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 125 ods. 1 zákona o štátnej službe, na ktoré by sa vzťahovali všeobecné predpisy o správnom konaní podľa § 125 ods. 2, a preto proti tomuto rozhodnutiu kvalifikačnej komisie nebolo prípustné odvolanie podľa § 137 zákona o štátnej službe v spojení s §§ 53

a nasl. Správneho poriadku. Taktiež proti listom vedúceho služobného úradu Národného inšpektorátu práce zo dňa 22.7.2004 č. 1735/2004-1,1 a č. 167/2004-1,1 zo dňa 21.7.2004 nebol prípustný opravný prostriedok podľa ustanovení zákona o štátnej službe v spojení s ustanoveniami Správneho poriadku, pretože nimi nebolo rozhodované o právach a povinnostiach žalobcu, ale vedúci služobného úradu nimi len oznamoval zistené skutočnosti na základe podnetov žalobcu.

Pokiaľ teda žalovaný listom zo dňa 2.11.2004 oznámil žalobcovi zistené skutočnosti, je možné jeho postup a tento list považovať za postup a odpoveď podľa § 50 zákona o štátnej službe v spojení s ustanoveniami zákona č. 152/1998 Z.z. o sťažnostiach, ktoré nepodliehajú súdnemu prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Vzhľadom na uvedené krajský súd postupoval správne a v súlade so zákonom, keď preskúmacie konanie vo veci žaloby zastavil, a preto odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1 ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1. Žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože mu vzhľadom na jeho neúspech v tomto konaní právo na ich náhradu nevznikol.

Na námietku žalobcu o inom obdobnom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 SžoKS 135/2006 odvolací súd konštatuje, že v uvedenej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací zrušil uznesenie krajského súdu o zastavení konania o oneskorene podanej žalobe žalobcu, keď konštatoval, že záver krajského súdu o oneskorenom podaní žaloby bol predčasný, keďže rozhodoval bez administratívneho spisu žalovaného. Navyše žalobca žiadal preskúmať aj potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona, o ktorom odvolací súd vyslovil, že síce nejde o rozhodnutie orgánu verejnej správy spĺňajúce formálne a materiálne náležitosti rozhodnutia, ale ide o deklaratórny akt vyjadrujúci existenciu určitej právnej skutočnosti, ktorý však bol vydaný na základe nesprávneho postupu žalovaného spravujúceho sa nesprávnym výkladom § 165d zákona č. 312/2001 Z. z., a súčasne v predmetnej právnej veci žalobca žaloval Národný inšpektorát práce.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 2. decembra 2008

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová

JUDr. Igor Belko, v. r.

predseda senátu